

สรุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการของการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทย ของนักเรียนจังหวัดน่าน เพื่อทราบการใช้และแบบแผนของการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและในวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ โดยที่ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่าการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยที่ถูกต้องตามภาษาเขียนจะพัฒนาตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น ผู้วิจัยได้ดำเนินงานมาพอจะสรุปได้ดังนี้

วิธีดำเนินงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4, 6 ของโรงเรียน (บ้านคอน) ศรีเสริมภักดิ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5 จากโรงเรียน ศรีสวัสดิ์วิทยาคาร โรงเรียนสตรีน่าน "สตรีศรีน่าน" และมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางส่วน จากโรงเรียนการช่างน่าน ปีการศึกษา 2516 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 300 คน

แบบทดสอบที่ใช้เป็นแบบทดสอบการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยรวบรวมเอาลักษณะนาม บอกชนิด หมวดหมู่ สันฐาน และอาการจากหนังสือ หลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร จากวิทยานิพนธ์ของ นางสาววิไล รุยาพร หลักภาษาไทยของ นายกำชัย ทองหล่อ หากำนามให้เขาอยู่กับลักษณะนาม นั้น ๆ นอกจากนี้ยังรวบรวมเอาคำนามจากหนังสือการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียนตอนที่ 2 ของกรมวิชาการและหาลักษณะนาม สำหรับคำนามนั้น ๆ

จากการวิเคราะห์หขอมูล ปรากฏผลดังนี้ คือ

1. คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการใช้ลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนของกลุ่มตัวอย่างจะพัฒนาตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้น และเมื่อนำค่าเฉลี่ยนี้ไปทดสอบทางสถิติก็ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละระดับชั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $p < .01$ แสดงว่าความสามารถในการใช้ลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนของประชากรจะพัฒนาตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้นเช่นกัน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีแนวโน้มลดลงตามลำดับอายุที่เพิ่มขึ้น แสดงว่าความสามารถในการใช้ลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนในกลุ่มเด็กโตมีความแตกต่างกันน้อย ส่วนความ

สามารถในการใช้ลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนในกลุ่มเด็กเล็กเล็กมีความแตกต่างกันมาก

2. จากสารวิเคราะห์หาแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับอายุแสดงว่าพัฒนาการของการใช้ลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนจะมีลักษณะเป็นเส้นตรง

3. การไขและแบบแผนของการใช้ลักษณะนาม ภาษาไทยของนักเรียนแต่ละระดับมีดังนี้

3.1 มีจำนวนคำนามร้อยละ 8 ที่จำนวนนักเรียน (คิดเป็นร้อยละ) ใช้ลักษณะนาม มาขยายได้ถูกต้องตรงตามภาษาเขียนเพิ่มตามลำดับอายุอย่างเข้มงวด

3.2 จำนวนนักเรียนเกินกว่าร้อยละ 50 ของระดับอายุ 8/2 เกินกว่าจำนวนร้อยละ 50 ของระดับอายุ 10/0 และเกินกว่าร้อยละ 50 ของระดับอายุ 12/0 ไม่ตอบลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนบางตัว (โดยทิ้งช่องคำตอบในวงไว้)

3.3 เด็กเล็กมีแนวโน้มที่จะใช้ลักษณะนาม ที่ต่างจากภาษาเขียนมากกว่าเด็กโต (ดังแสดงไว้ในข้อ 3.1 ในบทที่ 3)

3.4 มีคำนามร้อยละ 4 ที่มีนักเรียนเพียง 2 ระดับอายุ หรือน้อยกว่าใช้ลักษณะนาม มาขยายได้ถูกต้องตามภาษาเขียน ส่วนอีก 4, 5 ระดับอายุที่เหลือจะไม่ตอบลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียน (โดยทิ้งช่องคำตอบในวงไว้) และมีคำนามร้อยละ

5 ที่ไม่มีนักเรียนระดับอายุใดเลยใช้ลักษณะนาม มาขยายคำนามเหล่านี้ได้ถูกต้องตามภาษาเขียน

3.5 ในการใช้ลักษณะนาม ที่ผิดจากภาษาเขียนบางตัวนักเรียนบางคนในทุกระดับอายุจะใช้ลักษณะนาม ที่ผิดไปจากภาษาเขียนคล้าย ๆ กัน (ดังตัวอย่างแสดงในข้อ 3.5 ของบทที่ 3)

3.6 มีนักเรียนบางคนในทุกระดับอายุจะนำลักษณะนาม ที่เป็นภาษาถิ่นมาใช้แทนลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียน (ดังตัวอย่างในข้อ 3.6 ของบทที่ 3)

3.7 มีนักเรียนบางคนในบางระดับอายุใช้ลักษณะนาม ต่างจากภาษาเขียนซ้ำคำนามทั้งคำ หรือขยายกันหน้า หรือขยายกันหลังของคำนามนั้น ๆ (ดังแสดงไว้ในตารางที่ 5)

ขอเสนอแนะ

ผู้วิจัยอยากเสนอแนะข้อแก้ไขและปรับปรุงสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

1. ควรรวบรวมชนิดของลักษณะนาม ภาษาไทยเพิ่มขึ้นนอกเหนือจากที่ผู้วิจัยนำมาสร้างแบบทดสอบ ถ้าจะรวบรวมมาหมดทุกชนิดก็จะเป็นการดี เพื่อจะไต่ทราบความสามารถในการรู้ลักษณะนาม ที่ถูกต้องตามภาษาเขียนของนักเรียนได้ครบทุกชนิด
2. ทดสอบนักเรียนจำนวนมากขึ้น ถ้าสามารถทำได้ทุกภาคของประเทศ ก็ยิ่งดี เพื่อให้ได้ตัวแทนของเด็กไทยทั่วทั้งกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย